

EMILY HENRY

**SUUREN-
MOISEN
UPEA
ELÄMÄ**

SUOMENTANUT PAULA TAKIO-PAIRAULT

KARISTO
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
Great Big Beautiful Life

Copyright © 2025 by Emily Henry Books, LLC
Published in agreement with the author,
c/o BAROR INTERNATIONAL, INC., Armonk, New York, U.S.A.

Suomenkielinen laitos © Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-49172-9

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025



Äidilleni ja kolmelle isoäidilleni
Elämä on konstikasta. Teidän rakkautenne ei ollut.

1

VANHAN SANONNAN MUKAAN tarinasta on aina kolme eri versiota: *sinun, minun ja totuus*. Sanonnan takana on mies, joka työskenteli elokuva-alalla, mutta se pätee myös journalismiin.

Meidän ei oikeastaan kuulu valita puolta. Meidän kuuluu käsitellä tosiseikkoja. Niistä muodostuu totuus.

Tosiseikka: Robert Evans – tuottaja, elokuvastudion johtohahmo ja näyttelijä, jolta tuo tarttuva lausahdus totuudesta on peräisin – oli naimisissa seitsemän kertaa.

Tosiseikka: Minä, Alice Scott – *The Scratchin* toimittaja, lupaava elämäkerturi, enpä juuri muuta – olen tapaillut seitsemän kuukautta miestä, joka ei kutsu minua vielääkään tyttöystäväkseen.

Tosiseikka: Robert Evans oli 175-senttisenä tismalleen saman pituinen kuin minä.

Tosiseikka: Olen mahdollisesti elämäni käännekohdassa, mutta sen sijaan että kirmaisin jalkakäytävällä kohti sievää valkoista puuporttia, joka erottaa minut suurimman haaveeni toteutumisesta, istun vuokra-autossani ilmastoinnin puhaltaessa täysillä ja luen IMDb:stä tietoja miehestä, jonka nimen kuulin vasta kolme minuuttia sitten. Teen niin, koska hänen lausahduksensa tarinoista juolahti mieleeni ja myös koska viivyttelen.

Olen enemmän innoissani kuin hermostunut, mutta kyllä hermojeni myös hieman kutkuttaa. Vedän vielä kerran syvään henkeä, sammutan auton moottorin ja avaan oven.

Georgian kesän paahtava helle iskee välittömästi kimp-puuni. Tuttua ja minulle rakasta tuntemusta vain parantaa Little Crescentin saaren ympäriltä puhaltava suolainen meri-tuuli.

Varmistan vielä kerran, että nauhuri ja muistiinpano-välineet ovat mukana, tuuppaan auton oven kiinni ja kumar-run vilkaisemaan hyvää vauhtia kostuvaa otsatukkaani auton sivupeilistä.

Yritän valmentaa hymyäni asettumaan neutraaliksi. On tärkeää pysytellä tyynen viileänä.

Tosiseikka: en ole koskaan onnistunut olemaan tyynen viileä.

Avaan portin. Sandaalit läpsyvät kivetyllä polulla, kun seuraan sen kaarretta kasvillisuuden lomassa. Suolavihvilää ja isopalmettoa, opuntioita ja suolayrttiä – sekä suosikkini virginiantammi.

Olen asunut yksitoista vuotta Los Angelesissa, mutta aina kun näen georgialaisen virginiantammen, minulle tulee kotoisa olo.

Näkyviin tulee viehättävä turkoosi talo, joka seisoo puu-paalujen päällä. Nousen muutaman kuluneen puurappusen kirkkaanpinkille ulko-ovelle, jota peittävät käsin maalatut val-koiset kiehkurat.

Ilokseni kohtaan taloon sopivan erikoisen ovikellon. Se näyttää aivan tavalliselta mutta kuulostaa tuulikellolta.

Olen vasta vetämässä henkeä, kun ovi heilahtaa auki. Lyhyt, harmaatukkainen nainen haalistuneessa flanellipaidassa ja far-kuissa mulkoilee minua tuimana.

”Hei!” Ojennan käteni. ”Olen Alice. Scott.”

Vaaleansiniset silmät tuijottavat minua lyhyeksi kynitty-jen hiusten alta.

”*The Scratchista*”, selvennän siltä varalta, että se soittaisi jotakin kelloa.

Naisen ilme ei värähdäkään.

”Siis en tarkoita, että olisin täällä *The Scratchin* takia. Tulin kirjan takia.”

Naisen ilme pysyy muuttumattomana. Hetken aikaa mie-
tin voiko kaikki ollakin huijausta. Ehkä naisella on keski-
ikäinen poika, joka istuu päivät pitkät kellarissa naputtele-
massa sähköposteja ja soittelemassa puheluita kaltaisilleni
hyväuskoisille kirjoittajille, puhuu kimakalla äänellä ja vähän
väristen käydäkseen kahdeksankymppisestä naisesta.

Ei olisi ensimmäinen kerta.

Rykäisen ja hymyilen uudelleen. ”Anteeksi. Oletteko te Margaret?”

Nainen ei näytä Margaretilta, mutta toisaalta tuoreimmat
kuvat, jotka olen hänestä nähnyt, saattavat hyvin olla kolmi-
senkymmentä vuotta vanhoja. Sikäli kuin minä tiedän, edes-
säni seisova nainen voi hyvin olla kerran niin upea ja (eräi-
den, myös minun, silmissä) legendaarinen Margaret Grace
Ives.

Kohuotsikoiden kruununprinsessa. Liikanimen hän oli saa-
nut siksi, että oli Ivesin mediasuvun perijätär, ja siksi, että oli
julkisen asemansa takia jatkuvasti paparazzien ja juorutoimit-
tajien tähtäimessä.

Nainen räähättää kovaääniseen nauruun ja työntää ovea
paremmin auki. ”Olen Jodi”, hän sanoo. Puheessa kuuluu lai-
measti korostus, jota en osaa paikantaa, kenties saksalainen.
”Tule sisään.”

Astun viileään eteiseen, jossa tuoksuu sitruuna ja minttu.
Jodi ei pysähdy eikä edes hiljennä vauhtia minua odottaak-
seen vaan painelee takaisin sisään. Saan omin päin vetää oven
kiinni ja pinkoa hänen peräänsä.

”Onpa ihana paikka”, viserrän.

”Kuumempi kuin helvetissä eikä Draculakaan vedä vertoja hytysille”, nainen puuskahtaa.

Ajattelen Robert Evansin sanoja: *sinun, minun ja totuus*.

Kapean käytävän perällä Jodi kääntyy toiseen käytävään. Talo on kuin ilmava, valkoisin paneelein ja merilasista tehdyin koristein sisustettu labyrintti. Saavumme lopulta avaraan olohuoneeseen, jonka seinät ovat seitsemänkymmentäprosenttisesti ikkunaruutua.

”Odota täällä. Käyn hakemassa *madamen*”, Jodi sanoo selkeän huvittunut terä äänessään. Hän avaa yhden lasisista takaovista ja menee pihalle, jossa on pieni uima-allas ja sen ympärillä suurempi ja villiintyneempi puutarha kuin talon edustalla.

Käytän tilaisuuden hyväkseni ja kierrän huoneen, yhä niin innoissani ja leveästi hymyillen, että leukaa alkaa jo jomottaa. Lasken tavarani matalalle rottinkiselle sohvapöydälle ja ristin käsivarteni, etten koskisi mihinkään kierrellessäni. Seinät ovat kauttaaltaan taideteosten peitossa, kasvit ovat rykelminä ikkunoiden edessä ja lattialle on pinottu vielä lisää saviruukuja. Oljesta punottu tuuletin pyörii laiskasti katossa, ja kirjoja – pääasiassa puutarhanhoidosta ja kasveista – lojuu sekalaisina pinoina ja alassuin selkämykset murtuneina kaikkialla antiikkipuisilla pinnoilla.

Mahtavaa. Laadin jo mielessäni hahmotelmaa, miten tätä kuvailisin. Ainoa ongelma on, etten ole ollenkaan varma, että pääsen niin tekemään.

Mikään ei toistaiseksi viittaa siihen, että tämä olisi Margaret Ivesin talo. Hänen kuuluisasta suvustaan ei ole valokuvia. Heidän kymmenistä aikakaus- ja sanomalehdistään ei näy jälkeäkään, ei uusia sen enempää kuin vanhojakaan irtonumeroita. En näe kehystettyä kuvaa ylellisestä Ivesin kartanosta Kalifornian rannikolta, Margaretin lapsuudenkodista, eikä takanreunuksella ole ainuttakaan hänen edesmenneen miehensä

saamaa Grammy-palkintoa. Mikään ei yhdistä tämän talon asukasta nyttemmin romahtaneeseen mediataloon tai niihin iloihin ja suruihin, joita Ivesin suvun keskenään kilpailevat julkaisut mieluusti luettelivat silloin, kun Margaret oli maailman huipulla.

Ovi heilahtaa jälleen auki ja käännähdän kohti Jodia. Valmistaudun vaatimaan vastausta siihen, kuka nyt tarkalleen ottaen kutsui minut tänne yhdentoista tunnin lentomatkan ja vuokraamallaan Kia Riolla taitetun 45 minuutin taipaleen taakse.

Sitten näen naisen, joka seisoo juuri ja juuri oven sisäpuolella.

Hän on painunut hieman kasaan ja rotevoitunut – arvelisin, että suuri osa on lihasta – ja hiukset, jotka ennen olivat pikimustat, ovat nyt sekoitus hiirenharmaata ja hopeaa.

Kaikki glamour on naisesta tiessään, hän ei näytä rikkaalta eikä menestyneeltä, mutta ovela pilke sinisissä silmissä on tismalleen sama, jonka olen nähnyt jokaisessa hänestä otetussa kuvassa. Tulkintaa väistävä, nimeämättä jäävä *jokin*, joka oli muuttanut tuon sanomalehtiomaisuuden perijättären juorulehtien jumalattareksi.

”Kas, päivää.” Margaretin äänen lämpö yllättää minut yhtä lailla kuin niissä muutamissa puhelinkeskusteluissa, jotka kävimme viime viikkoina ennen tänne tuloani. ”Sinä taidat olla Alice.”

Hän kiskoo puutarhahansikkaat käsistään, heittää ne viehtäen rottinkituolin käsinojalle ja harppoo avojaloin kohti minua. Hän pyyhkii käsiään kaftaaninsa helmaan ennen kuin tarjoaa toista kättelyyn.

”Te olette Margaret”, möläytän. Olen aina kirjoittanut jokaisen hienostuneen tai edes säällisen lauseen kaikessa rauhassa ja ajan kanssa. Suustani pulpahtavat ovat yleensä juuri tätä tasoa.

Margaret nauraa. ”Ymmärsin, että se tässä oli tarkoituksenä.”

Hän puristaa kättäni, päästää siitä irti ja viittilöi minua istumaan.

”Niin oli, kyllä.” Asetun sohvalle. Hän istuu minua vastapäätä. ”Yritin vain olla innostumatta liikaa. Ei se kyllä onnistunut. Ei se ikinä onnistu. Mutta yritän sinnikkäästi.”

”Thanko totta?” Hän kuulostaa huvittuneelta. ”Minulla on yleensä päinvastainen ongelma. En voi sille mitään, että oletan muista ihmisistä aina pahinta.” Hän väläyttää hymyn, joka on yhtä aikaa säteilevä ja surullinen. Säröilevä.

Esimerkiksi tuo ei päätyisi mietittyyn ja toimitettuun tekstiin. Jutun juju on se, että näen totuuden piilossa hänen kimmeltävien iiristensä takana. Sen, jota emme ole ennen kuulleet.

Millaista oli syntyä hopealusikoiden ja kultalautasten maailmaan, missä kuuluisat näyttelijät uivat humaltuneina täysissä pukeissa kodin uima-altaassa ja poliitikot solmivat sopimuksia perheen antiikkisen ruokapöydän ääressä.

Millaista oli rakastua rock’n’rollin kuninkaaseen, joka tarjosi villiä vastarakkautta.

Millaisia olivat kaikki ne muutkin kokemukset: skandaali, kultti, oikeusjuttu, onnettomuus.

Lopulta, kaksikymmentä vuotta sitten, Margaret katosi.

Mitä tapahtui silloin? Ja miksi?

Entä miksi nyt, kaiken jälkeen, hän on viimein valmis kertomaan koko tarinan?

Margaretin takana ovi ulvahtaa auetessaan ja Jodi tulee takaisin sisään mukanaan ämpärillinen sitruunoita. ”Voi, kiitos, Jodi”, Margaret hihkaisee kääntymättä.

Jodi ynähää. En edes yritä arvata, ovatko nämä naiset ystäviä, rakastavia, työsuhteessa vai verivihollisia, jotka satumoisin asuvat yhdessä.

Margaret ristii jalkansa. ”Kivat kynnet”, hän sanoo ja nyökkää kohti sylissäni lepääviä käsiäni.

Hetkellinen yhteys kihelmöi. ”Ne ovat tekokynnet.” Nojautun eteenpäin näyttämään pieniä mansikkakuvioita.

”Voisin lyödä vetoa, että kuulut niihin ihmisiin, jotka haluavat nähdä kaikessa jotakin kaunista”, hän sanoo.

”Ettekö te sitten näe?” kysyn ja minua kiehtoo tuo pehmeä ja alakuloinen hymy, joka väreilee hänen huulillaan.

Hän kohauttaa olkapäitään puolihuolimattomasti, eikä eleestä tule niinkään mieleen *en osaa sanoa* vaan pikemminkin *en pidä tuosta kysymyksestä*.

Sitten hän, Ives kun on, ohjaa sulavasti keskustelun uuteen suuntaan: ”Miten tämä nyt sitten tarkalleen ottaen menisi? Jos siis suostun tähän.”

En anna jos-sanan lannistaa. Tiedän, ettei hän ole vielä täysin vakuuttunut, enkä voi moittia häntä siitä. ”Ihan miten te haluatte”, lupaan.

Hän kohottaa toista kulmakarvaansa. ”Mitä jos haluan sen menevän niin kuin se yleensä menisi?”

”No”, alan selittää. ”En minäkään ole tehnyt mitään tismalleen samanlaista ennen. Yleensä teen henkilökuvia. Vietän muutamia päiviä tai viikkoja jonkun seurassa. Kirjoitan havainnoistani ja vitsailen hieman. Silloin näkökulma on ulkopuolisen. Tämä olisi erilaista.

Tällä kertaa haluaisin saada teidän oman kokemuksenne paperille, eli kyse olisikin sisäpiiriläisen näkökulmasta. Siihen menisi paljon kauemmin, luultavasti kuukausia, joiden aikana perehtyisin elämäänne. Sen pohjalta kirjoittaisin ensimmäisen luonnoksen ja paikantaisin, mihin jää aukkoja. Vuokraisin lähistöltä asunnon ja sopisimme aikataulusta, milloin istuisimme juttelemaan ja myös, milloin voisin vain tarkkailla elämäänne.”

”Tarkkailla elämäänä”, hän toistaa mietteliäänä.

”Seuraisin tavallista arkeanne”, tarkennan.”Näkisin, millainen puutarhanne on, kenen kanssa vietätte aikaa. Olisin teidän ja Jodin seurassa, tapaisin muita ystäviänne.”

Margaretin leuka työntyy eteenpäin ja hänen silmänsä painuvat kiinni, kun hän naurahtaa. ”Tee minulle palvelus ja toista nuo sanat, kun Jodi tulee takaisin.”

Vain muutaman sekunnin kuluttua Jodi pyrähtää takaisin mukanaan kaksi lasillista sitruunajuomaa. Hän tökkää lasit sohvapöydälle.

”Kiitos, Jodi”, sanon. Olen päättänyt, että voitan hänet puolelleni.

Jodi painelee takaisin sinne, mistä tulikin.

”Olisin mennyttä ilman sinua”, Margaret huhuilee hänen peräänsä kujeilevasti.

”Se nyt on aivan selvää”, Jodi huutaa takaisin ennen kuin katoaa oven taakse.

Maistan juomaa ja päädyn ottamaan kunnon kulauksen, koska se on aivan ihanaa. Raikasta ja kirpeää. Revittyjä mintunlehtiä kieppuu lasissa jääpalojen joukossa.

Lasken lasin takaisin pöydälle ja pakottaudun palaamaan työasioihin. ”On varmasti paljon kokeneempia kirjoittajia, joiden kanssa voisitte tehdä tämän. Moni olisi valmis tuuppamaan minut rotkoon saadakseen tämän keikan, ja jos totta puhutaan, ymmärrän heitä.”

”Kuulostaa aika huolestuttavalta”, Margaret toteaa.

”Yritän siis vain sanoa, että jos olette valmis kertomaan tarinanne, se kuuluu kertoa juuri sillä tavalla kuin te haluatte. Tarinan kuuluu olla teidän tarinanne eikä kenenkään muun. Se onnistuu vain, jos luotatte siihen, joka tämän hoitaa. Voin luvata, että jos haluatte kirjoittaa tämän kirjan minun kanssani, pidän huolen siitä, että teidän oma äänenne kuuluu etualalla ja ytimessä. Se on minun päätavoitteeni. Varmistaa, että siitä tulee teidän tarinanne.”

Margaretin hymy hyytyy ja ilme vakavoituu. Silmien ulkonurkkien uurteet ja suuta kehystävät poimut syvenevät todisteena eletystä elämästä, muustakin kuin julkisuudessa eletyistä kolmestakymmenestäkolmesta vuodesta: myös niitä seuranneista kolmestakymmenestä erakkovuodesta ja kahdestakymmenestä, jolloin hän on piileskellyt poissa julkisuudesta.

"Entä jos minä en halua sitä?" hän kysyy.

Pudistan päätäni. "Nyt en ihan ymmärrä, mitä tarkoittatte."

"Mitä jos minä en halua, että se on minun version?" hän kysyy. "Entä jos haluan, että kirjaan tulee koko kauhea totuus? Entä jos olen saanut tarpeekseni omasta näkemyksestäni, jonka mukaan olen sankari, ja haluankin sen sijaan istua alas ja katsoa asioita mustavalkoisemmin edes tämän yhden kerran?"

Hänen kysymyksensä lyö minut ällikällä. Olen tottunut siihen, että joudun vakuuttamaan haastateltaville, etten aio vääntää kaikkea heidän sanomaansa epämieluisaksi pilkaksi vaan että haluan nähdä koko kuvan ja esittää heidät inhimillisessä valossa.

Margaretin kulmakarvat kohoavat, kun hän huomaa epärointini. "Onko se ongelma?"

Luisun sohvan reunalle. "Jos haluatte tarinanne kerrottavan niin", toistan. "Jos se on se, mitä haluatte, teemme sen niin."

Margaret pohtii asiaa. "Vielä yksi kysymys."

"Ilman muuta." Hän voisi kysyä minulta nolointa seksikemustani ja kertoisin kaiken. Haluan, että hän tuntee olevansa turvassa kanssani.

Hänen harmaat kulmakarvansa kohoavat taas ovelasti. "Oletko aina yhtä pirtsakka?"

Henkäisen. Tämä on niin pitkäkestoinen ja tärkeä toimeksianto, etten haluaisi pilata kaikkea valehtelemalla heti kättelyssä.

"Olen", vastaan. "Taidanpa olla."

Hänen hekotuksensa katkeaa, kun ilmoille kajahtaa tuulikelloa muistuttava helinä. Margaret vilkaisee ajopuusta veistettyä kelloa takanreunuksella, josta puuttuvat kaikki Grammy-palkinnot.

”Seuraava tapaamiseni alkaa.” Margaret nousee jaloilleen. ”Olen saanut paljon ajateltavaa, Alice Scott.”

Minäkin ponkaisen pystyyn ja tartun tyhjäksi jääneeseen muistivihkooni ja käyttämättömään nauhuriin. ”Kävi miten kävi”, sanon, ”haluan silti vilpittömästi kiittää.”

”Mistä hyvästä?” hän kysyy ja kuulostaa aidon hämmennyneeltä saattaessaan minua sokkeloisessa talossa kohti ulko-ovea.

”Tästä päivästä”, vastaan. ”Että sain tulla käymään.” Siitä, että voin vihdoinkin kertoa äidille työstäni jotain, mikä saattaa häntä kiinnostaakin.

”Tämä on vasta mahdollisuus”, Margaret muistuttaa, kun saavumme ovelle. ”Älä siitä vielä kiittele. Jokainen ansaitsee mahdollisuuden. Minulla on vielä muutama muukin puu ravisteltavana. Pitää katsoa, mitä niistä putoaa syliin.”

”Ymmärrän täysin, mutta –” Menen sanattomaksi, kun hän heilauttaa kirkkaanpinkin oven auki ja tajuan, miten väärässä olinkaan.

En minä mitään ollut ymmärtänyt.

Margaretin kello kahden vieras seisoo oven takana teräksenharmaissa puuvillahousuissa ja valkoisessa T-paidassa.

Asu ei niinkään saa mieltäni matalaksi ja kasvojani kalpenemaan – vaikka pitkät housut tässä säässä ovatkin outo valinta.

Reaktio johtuu vaatteiden kantajasta, jyhkeästä, tummasilmäisestä ja komeanenäisestä miehestä.

Hayden Andersonista.

Neljä vuotta sitten olisi voinut sanoa, että Hayden Anderson on musiikkitoimittaja, ja se olisi ollut aika kattava luonnehdinta. Jos hän olisi yhä vain musiikkitoimittaja, minäkään en tietäisi häntä, saati sitä, miltä hän näyttää. Minulla

on hyvä muisti, mutten silti paina mieleeni jokaista *Rolling Stone* -lehden toimittajaa.

Mutta.

Nykyään hän ei enää ole vain musiikkitoimittaja Hayden Anderson.

Nykyään hän on Hayden Anderson, joka on voittanut Pulitzer-palkinnon kirjoittamallaan elämäkerralla. Hän on toimittaja, joka kirjoitti järkälemäisen menestysteoksen dementiaa sairastavasta periamerikkalaisesta laulajasta.

Se Hayden Anderson, johon Margaret hetki sitten viittasi toisena puuna, jota aikoo ravistella. Menestyneempi, tunnetumpi, paljon *paljon* isompi puu.

Miehen tummat silmät siirtyvät minusta (ilme on täysin neutraali, koska ei hän tunnista minua ja miksi tunnistaisikaan – minä olen aika mitätön puu) Margaretiin (joka herättää hänessä vain vähän enemmän kiinnostusta) ja hän kysyy möreästi: ”Tulinko liian aikaisin?”

”Tismalleen oikeaan aikaan”, Margaret vastaa lämpimästi. ”Alice on juuri lähdössä.”

Voisin kuvailla Haydenin ilmettä täydellisenä kysymysmerkkinä. *Kuka hiton Alice*. Ihan kuin hän olisi jo ehtinyt unohtaa, että hänen edessään seisoo toinenkin ihminen tai kuin hän ei olisi alun alkaenkaan huomannut läsnäoloani. ”Hei!” Onnistun saamaan elimistöni riittävästi hallintaan niin, että sydämeni alkaa taas pumpata verta ja keuhkot alkavat vetää happea. Ojennan käteni hänelle.

Hän kohottaa kätensä hitaasti kuin ei vielä näillä perustein haluaisi koskettaa tuntematonta.

”Olen tästä lähdössä”, selitän. Se tuntuu tepsivän. Viimein hänen suuri, lämmin ja kuiva kätensä kietoutuu minun käteni ympärille, puristaa kerran ja lopsahtaa irti.

”Kiitos vielä kerran”, huhuilen Margaretille olkani yli ja kiiruhdan pois pihasta.

”Palataan asiaan”, hän vastaa ja pakottaudun hymyilemään. Ihan kuin sydämeni ei olisikaan juuri saanut murtumaa enkä olisi itkun partaalla sen takia, että unelmieni työ, jonka saamisesta ehdin olla 99-prosenttisen varma, onkin juuri mennyt sivu suun.

2

ENSIMMÄINEN ILTANI Grande Lucian lomakeskuksessa kuluu syömällä Twizzlereitä, googlaamalla tietoja Hayden Andersonista ja vakuuttelemalla itselleni, ettei elämäni ole ohi.

Ensin luen kymmenkunta arvostelua Haydenin kirjasta. Seuraavaksi löydän *Publishers Weeklyn* artikkelin, jossa arvioidaan sen ensimmäisen vuoden maanlaajuisten myyntilukujen yltävän jopa parin miljoonan paremmalle puolelle. Lopuksi ihan vain kiduttaakseni itseäni katson Haydenin ja hänen kirjansa kohteen Len Stirlingin yhteishaastattelun. Len kertoo, että oli harkinnut yhdeksää eri kirjoittajaa ennen kuin Hayden edes tuli tarjolle. Hayden nojautuu vakavana eteenpäin eikä vitsaile sanoessaan: ”Olen aika kilpailuhenkinen.”

Yritän olla vaikeroimatta.

Ehkä Margaret voi silti vielä päätyä minuun.

Ehkä hän valitsisi mieluummin naisen. Ehkä hän on taipuvainen suosimaan altavastaajaa. Ehkä hän ei luontaisesti piittaa pitkistä, lihaksikkaista ja lahjakkaista miehistä, jotka kirjoittavat koukuttavia elämäkertoja, joiden lukijat eivät voi olla itkemättä ahmiessaan niitä Highland Parkin naapuruston tacobaarissa.

Voisi keksiä monia syitä, miksi Margaret ei haluaisi tehdä Haydenin kanssa töitä, ja aivan takuulla voisi keksiä useita syitä, miksi hän haluaisi valita minut.

Nyökkään itsekseni vakuuttuneempana kuin oikeasti olen, rojahdan hilpeän ruutukuvioisen päiväpeiton päälle ja katon ylösalaisin rantanäkymää, joka avautuu ikkunasta hotellin sisäpihan tuolle puolen.

Olisi pitänyt arvata, ettei Margaretin piilopaikka pysyisi salaisuutena ikuisesti.

Kaikki alkoi neljä kuukautta sitten, kun henkilökuvani entisestä lapsitähdestä Bella Girardista julkaistiin. Juttu oli tähänastisen urani suurin ylpeydenaihe. Keräsin kansiolllisen ihania viestejä entisiltä kollegoilta ja kuvakaappauksia kommenttikentistä, joissa juttua hehkutettiin.

Se olisi jo itsessään riittänyt korvaamaan kaiken jutun kirjoittamiseen, muokkaamiseen, toimittamiseen ja faktantarkistukseen käyttämäni vaivan.

Erään lyhyen sähköpostin lopussa oli vielä ylimääräinen palkinto.

Olet kirjoittanut mainion jutun, nimimerkki Lindanuusielmä53v kirjoitti. P.S. Bellan mainitsema Cosmo Sinclairin laulu Margaret Ivesista on yksi lempilauluistani. Tiesitkö, että Margaret asuu nykyään saarella Georgiassa ja tekee taidetta salanimellä?

Siinä se. Ei mitään muuta. Kun yritin kysyä Lindalta lisää, hän jätti vastaamatta.

Yritin kaksi viikkoa selvittää, mitä yhteyksiä Margaretilla voisi olla Georgiaan (enkä löytänyt mitään), ja googlasin erilaisia yhdistelmiä hänen nimellään ja sanoilla ”taide” ja ”saari”, mutta turhaan. Margaret Ives katosi julkisuudesta 2000-luvun alussa. Huhujen mukaan hän olisi mennyt naimisiin italialaisen, puolta nuoremman oliivinviljelijän kanssa ja asettunut Atlantin toiselle puolelle.

Aluksi olin yhdeksänkymmentäprosenttisesti varma, että Linda valehteli tai oli väärässä luulossa.

Ei Margaret Ives mitenkään voinut elellä pienellä paikallisturismin varassa sinnittelevällä Georgian saarella, joka oli

pitkän päivämatkan päässä hänen edesmenneen aviomiehensä Cosmo Sinclairin kotikaupungista läntisessä Tennesseessä.

En kuitenkaan saanut ajatusta mielestäni. Juoru oli väistämättä saanut jostakin alkunsa, arvelin, vaikka yritinkin karistaa sisäsyntyistä optimismiani.

Ryhdyin kahlaamaan läpi netin keskustelupalstoja. Luin kaiken Cosmon musiikista, Ivesin värikkäästä suvusta, Margaretin katoamisesta.

En löytänyt mitään uutta. Mistään noista aiheista.

Sitten löysin salaliittoteoreetikot. Ihmiset postasivat kuvia Tuscaloosassa nähdystä ”Elviksestä” tai John F. Kennedystä Miamissa kalastajanhatussa, paita auki lepattaen, harmaat rintakarvat pörheinä kultaisen kaulaketjun ympärillä. Kesti hetken löytää Margaretiin liittyvä postaus, lähinnä siksi, että kiinnostus hänen kohtaloonsa oli hiipunut ajan myötä.

Ihmiset tiesivät Ivesin mediatalon ja suvun ylellisen kiinteistön tarinan (sen omisti nykyään osavaltio ja sinne saattoi mennä opastetuille kierroksille). Ihmiset luonnollisesti tiesivät kaiken Margaretin siskoon liittyvästä sensaatiosta ja kultista ja kaikki muistivat elävästi kuuluisan mustavalkoisen valokuvan Margaretista ja Cosmosta juoksemassa käsi kädessä oikeustalon portaissa heidän karatessaan naimisiin. Cosmon vaaleat hiukset oli kammattu taakse ja Margaretilla oli ajanmukainen korkea beehive-nuttura.

Cosmon traagisen kuoleman jälkeen hänen leskensä oli pitkälti vetäytynyt parrasvaloista. Kun hän kaksikymmentä vuotta sitten katosi kokonaan, se ei kiinnostanut ketään siinä määrin kuin olisi saattanut olettaa.

Useimmat ihmiset olivat yksinkertaisesti alistuneet ajatuksen, ettei koskaan selviäisi, miten hänen kävi. Taas yksi Amelia Earhart, nainen, joka häviää ajan syövereihin.

Oli kuitenkin joitakin aktiivisia yhteisöjä, jotka olivat omistautuneet hänen katoamiseensa liittyville huhuille. Kirjoitta-

jan kannasta riippuen huhuja yritettiin joko kumota tai todistaa oikeiksi. Ne muistuttivat true crime -intoilijoiden ryhmiä, joissa katkelmia vanhoista haastatteluista ruodittiin todisteina oman lempiteorian puolesta.

Niiden ryhmien kautta en edennyt mihinkään.

Keskustelupalsta ”Ei sittenkään kuollut” johti minut kuitenkin tänne Little Crescentin saarelle.

Jos minä saatoin löytää Margaretin sen postauksen avulla, oli ilmiselvää, että lukuisat muutkin Hayden Andersonit saatoivat lentää tällä hetkellä kohti tätä pikkuruista saarta.

Puhelimeni surisee vieressäni patjalla ja hapuilen sen käteeni. Vatsassani läikähtää innostuksesta – kukaties Margaret on jo tehnyt päätöksensä – mutta sitten näen nimen ruudulla.

Theo. Vatsassani tuntuu erilainen vihlaisu. Hermostunut lepatus, joka on seurausta siitä, että poikaystäväni, joka ei ole poikaystäväni, ottaa yhteyttä.

Miten meni perijättären kanssa? hän kysyy. Olen otettu siitä, että hän muisti. Ehkä vähän liiankin otettu. En ole puhunut mistään muusta pitkään aikaan. Mutta silti! Hän lähetti viestin kysyäkseen kuulumisia – se on jo jotakin!

Mietin, miten muotoilisin vastaukseni ja päädyn kirjoittamaan: Kiehtova persoona ja aivan ihastuttava talo. Kunpa saisin tämän keikan.

En valehtele. Minun ei kannata lisätä: *Pelottaa ihan sikana, etten saa sitä, koska apajille tuli myös 190-senttinen pokerinaamainen komistus, jolla on Pulitzer-palkinto ja jonka mulkaisu saisi Gorgon kivettymään.*

Katson puhelinta minuutin, kaksi, kolme. Lasken sen kädestäni. Theon kepeä itsevarmuus ja rento ja huoleton elämänsäsenne ovat vetäneet minua puoleensa. Ihmisessä, joka ei ota mitään liian vakavasti, on jotain todella viehättävää. Siis siihen saakka, kun hänen kanssaan haluaisi viestitellä. Theo on ihan surkea juttukumppani. Totta puhuen en ole itsekään lois-

tava viestittelijä, mutta Theo on mestarillinen siinä, että hän lähettää ensimmäisen viestin, johon minä vastaan heti, ja saan sitten odottaa vuorokauden, että hän reagoi taas.

Siihen mennessä olen saattanut jo menettää unelmieni työkeikan ja myös sulaa tähän sänkyyn märeksi läntiksi, joka joskus tunnettiin kirjoittaja Alice Scottina.

”Nyt ryhdistäydyt, Scott!” kivahtan itselleni ja pakottaudun pystyyn. Lyön kannettavan tietokoneen kannen kiinni.

”Olet kauniilla saarella ja maha murisee nälästä. Muuta ei ole nyt tehtävissä”, totean itsekseni. Tartun puhelimeen ja työnän jalat sandaaleihin. ”Voit ihan hyvin nauttia tästä vähän.”



Little Crescentin saari on lomakeskus, mutta ei mikään bileparatiisi. Useimmat turistit ovat joko eläkeläisiä tai lapsiperheitä. Kello on yhdeksän tiistai-iltana, joten kävelykadun varrella ei ole juurikaan valinnanvaraa.

Ensimmäinen avoinna oleva ravintola on nimeltään Fish Bowl, ja ruokalistan perusteella tarjonnasta 90 prosenttia on alkoholia ja kymmenen kalaruokia.

Sisällä on ahdasta ja upean kliseistä. Seinäpanelointi on bambua ja katosta roikkuu kalaverkkoja, joissa on kiinni monenlaisia värikkäitä muovikaloja ja pimeässä hohtavia merileviä. Tarjoilijalla on poninhäntä, kireä valkoinen paita ja lyhyet shortsit, ja hän pyrähtää ohitseni tarjotin kädessään ja hihkaisee: ”Istu mihin haluat, muru. Tänään on aika hiljaista.”

Tyhjiä pöytiä on paljon, mutta baaritiskin ääressä istuu kaksi iäkästä miestä samanlaisissa keilailupaidoissa. Minä kaipaen juttuseuraa, joten valitsen paikan heidän läheltään. Juuri kun ujuttaudun jakkaralle muutaman istuimen päähän, he kuitenkin heittävät kolikoita kiiltävän tummalle baaritiskille ja nousevat.

Toisen katse osuu minuun ja väläytän hymyn.

Mies vastaa hmyyn. ”Kapteenin kulho on erittäin hyvä valinta!”

”Otan sen siis vakavasti harkintaan”, lupaan. Mies kohottaa kuviteltua hattua ennen kuin lähtee kaverinsa perään. Matkalla ulos he pysähtyvät juttelemaan poninhäntäisen tarjoilijan kanssa, ja tämä suikkaa suikon kapteenin kulhoa suositelleen miehen poskelle. Miehet ovat siis joko kanta-asiakkaita tai täällä on ylitsevuotavan ystävällinen palvelu.

Palaan ruokalistan pariin ja ryhdyn käymään itseni kanssa ainaista väittelyä: valitako kalatacoja vai kalaperunoita.

En ole ehtinyt tehdä päätöstä, kun joku yhtäkkiä tuuppaa eteeni valtavan kulhollisen häkellyttävän sinistä nestettä, jonka seassa on jäitä ja puolenkymmentä hedelmävarrasta. Katsahdan yllättyneenä ylös, ja tiskin takaa minulle hymyilee tuttu poninhäntäinen tarjoilija. ”Kapteenin kulho”, hän selittää. ”Itse kapteenit halusivat tarjota.”

”Ai?” vilkaisen kohti ovea, mutta herrasmiehet ovat jo aikaa sitten kadonneet näkyvistä. ”Minkä kapteeneja he olivat?”

”Ralph-setä on keilailujoukkueen kapteeni ja Cecil tämän ravintolan”, nainen myhäilee. ”Kummallakin on oma valtaistuimensa, mutta Cecilillä on täällä vähän enemmän sananvaltaa, ymmärrettävästi.”

”Voitko kiittää häntä puolestani ensi kerralla, kun tapaatte”, pyydän.

Nainen nyökkää. ”Ilman muuta. Aiotko syödäkin tänään vai tulitko vain uimaan?” Hän osoittaa leuallaan häikäisevän luonnottoman sinistä saavia edessäni, ja purskahdan nauruun.

”Mitä ihmettä tässä edes on?” kysyn.

”Kaikkea”, hän vastaa. ”Ja hieman cokista.”

Imaisen nestettä neonpinkistä pillistä ja tuntuu kuin olisin vetänyt ensin henkeen sokeria ja sen perään valellut kurkkuun bensaa, mutta tunne on hauska.

”Syötävää?” nainen – jonka nimikyltissä lukee Sheri – kysyy uudestaan.

Paljastan piinani: tacoja vai uppopaistettua kalaa.

”Tacoja”, Sheri toteaa ilman muuta. ”Aina kannattaa ottaa tacoja.”

”Mahtavaa.” Lasken ruokalistan kädestäni ja Sheri katoaa baarin takana olevasta ovesta. Katson juomaani ja purskahdan uudestaan nauruun. En ole koskaan ollut kova juomaan, mutta tälle sekoitukselle annan täydet pisteet jo pelkästä ulkonäöstä. Nappaan siitä valokuvan, lähetän sen Theolle, ja ryhdyn sitten syömään ensimmäistä hedelmätikkua. Tuohan on juomaversio sinusta, Theo vastaa välittömästi. Pidä hauskaa!

Sen teen! vastaan ja lasken puhelimen kädestäni. Katson ravintolasalia. Minun lisäkseni paikalla on kaksi pöytäseuruetta: ikkunapöydässä istuu viisihenkinen perhe, ja joku mies siemailee jäävettä ja syö salaattia pikkuruisessa loosissa vessaan johtavan käytävän vieressä.

Mies nostaa katseensa vesilasistaan juuri kun katson häntä. Melkein mustat hiukset, kulmikas nenä, tuima otsa.

Kiepsahdan takaisin kohti baaria ja olen vähällä kaataa jakkarani kääntyessäni. Otan tiskin reunasta tukea. Sydän hakkaa. Ei se varmaan edes ole hän. Mieleni ja pimeässä hohtavat katkoristeet vain tekevät tepposensa ja saavat minut näkemään Hayden Andersonin kaikkialla.

Otan toisen pienen siemauksen kapteenin kulhosta tyyntelläkseni mieltäni. Sitten käännyn hitaan rennosti vilkaisuun olkani yli kohti loosia.

Mies ei katso enää minua kohti. Sen sijaan hän tuijottaa jotain edessään kulmat tiukasti kurtussa. Pienen pöydän ääreen kumartuneena hän näyttää karhulta lasten teekutsuilla. Kaikki hänen ympärillään on liian pientä ja herkästi särkyvää.

Hän se on.

Melkoinen osa minusta haluaisi ottaa hatkat ja painua piiloon. Ihan tyhmää.

Hän ei ole harmaakarhu. Hän on mies, joka nyt vain satuu haluamaan saman työn kuin minä. Mies, joka on kirjoittanut kirjan, jota rakastin!

On naurettavaa pitää häntä vihamiehenä vain siksi, että me kumpikin haluamme kirjoittaa Margaretin elämäntarinan. On naurettavaa istua tässä ja teeskennellä etten huomaa häntä, vaikka olemme muutaman metrin päässä toisistamme.

Pitäisi käydä tervehtimässä.

Vielä yksi siemaus kapteenin kulhoa hyvää onnea tuomaan, ja sitten hyppään jakkaraltani ja kävelen ravintolan poikki Haydenin pöydän eteen.

Hän ei kohota katsettaan. Annan hänen lukea sivun loppuun, mutta senkin jälkeen hän vain napauttaa seuraavan auki eikä siirrä katsettaan lukulaitteelta.

"Hei!" sirkutan.

Hän värähtää kuullessaan tervehdykseni ja nostaa hyvin, hyvin hitaasti otsa rypyssä katseensa minuun.

"Tapasimme tänään päivällä", muistutan häntä. "Alice."

"Muistan", hän mörisee.

"Minä tiedänkin jo, kuka olet", selitän.

Toinen hänen tummista kulmakarvoistaan kohoaa.

Puikahdan pöytään häntä vastapäätä. Polvemme osuvat yhteen. Olen miettinyt, miksi tuntuu aina siltä, että tosi pitkät miehet seurustelevaltuloisten pikkuruisten naisten kanssa, ja nyt uskon tietäväni vastauksen. Hayden Andersonin pituinen mies ei onnistu löytämään mukavaa asentoa istuessaan ketään yli 160-senttistä vastapäätä. Minä olen noin viisitoista senttiä liian pitkä.

Käännyn sivuittain. Hän tuijottaa minua edelleen toinen kulma koholla ja näyttää kysymysmerkiltä.

"Kirjasi ansiosta", selitän. "*Ystävämme Len*. Rakastin sitä.

Siis, luonnollisesti. Kaikkihan sitä rakastavat. Kun on saanut Pulitzerin, ei varmaan hetkauta kuulla tällaisia kehuja joltakulta satunnaiselta mimmiltä baarissa, mutta halusin silti sanoa sen.”

Hänen hartiansa rentoutuvat hiukan. ”Oletko tuttava vai sukulainen?”

”Mitä?” kysyn.

”Margaretin”, hän tarkentaa.

”Aa, en kumpaakaan.” Heilautan kättäni. ”Minäkin kirjoitan.”

Hän pyyhkii minua katseellaan. Mittailee minua uuden tiedon perusteella. Hänen silmänsä ovat vaaleammat kuin luulin. Ruskeat kyllä, mutta vaaleaa sävyä.

”Mitä sinä kirjoitat?” hän kysyy.

”Laidasta laitaan”, vastaan. ”Paljon henkilöjuttuja ja pop-kulttuuriin liittyvää. Teen töitä *The Scratchille*.”

Miehen ilme ei värähdäkään. Yritän toista taktiikkaa: ”Oletko ennen käynyt Georgiassa?”

”Tämä on eka kerta”, hän vastaa.

”Ihanko totta?” kysyn yllättyneenä. ”Mistä päin olet?”

”New Yorkista”, hän vastaa.

”Kaupungista vai osavaltioista?” kysyn.

”Kaupungista”, hän vastaa.

”Oletko asunut siellä lapsesta asti?” kysyn.

”En”, hän vastaa.

”Missä olet syntynyt?” kysyn.

”Indianassa”, hän vastaa.

”Viihdytkö siellä?” kysyn.

Hänen kulmakarvansa kurtistuvat tuimasti, ja leveä suu pysyy suorana. ”Miksi kysyt?”

Nauran. ”Miten niin *miksi* kysyt?”

”Miksi ihmeessä sinua kiinnostaa, viihdyinkö lapsena Indianassa?” hän kysyy ääni ja ilme täsmälleen yhtä happamina.